

PAȘTELE TREBUIA SĂ FIE ÎNJUNGHIAȚ

„Ziua sărbătorii Azimilor, în care trebuiau jertfite Paștile, a venit.” — „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.” — Luca 22:7; 1Corinteni 5:7.

„Și s-a apropiat sărbătoarea azimilor care se numește Paști”. Astfel glăsuiește raportul Sfintei Scripturi când amintește despre cina de pe urmă a Domnului nostru cu ucenicii Săi. Și au venit iar Paștele. Și în anumite privințe sărbătoarea Paștelor este cea mai sfântă ocazie de peste întreg anul de a serba amintirea morții de jertfă a iubitului nostru Învățător și împărțășirea noastră cu El în această moarte, însuflețiți de speranța de a ajunge la mărirea ce urmează după aceasta.

Întocmirile lui Dumnezeu pentru Evreii din vechime au fost fără îndoială tipice și conțin o mulțime de lecții importante, pregătite în mod special pentru poporul lui Dumnezeu din Vârsta Evanghelică, care se numește Israelul spiritual. În aceste întocmiri au fost două sărbători religioase mai însemnate pentru poporul lui Dumnezeu, și anume, una la începutul anului civil, și una la începutul anului religios. Anul religios s-a început primăvara și s-a socotit de la întâia lună nouă după timpul de primăvară, când ziua și noaptea sunt egale, cam pe la întâi Aprilie; cu privire la aceasta, ziua s-a mutat după deosebirea dintre lună și anul solar. În legătură cu aceasta, la începutul anului religios, Domnul a introdus Paștele, adică înjunghierea și mâncarea mielului de Paște în a 14-a zi din prima lună, după care a urmat o săptămână de serbarea Paștelor cu azime. La Evrei anul civil s-a început cu șase luni mai târziu, în luna a șaptea cam pe la întâi Octombrie; în legătură cu acest an civil, a fost introdusă jertfa zilei de împăcare împreună cu sărbătoarea cuștilor, la care ocazie Israeliții trebuiau să-și amintească călătoria lor prin pustie, din Egipt spre Canaan.

Aceste două mari sărbători religioase, din diferite puncte de vedere, au reprezentat aceeași lecție. Cea dintâi arată în mod special cruțarea de moarte a celor întâi-născuți, care mai târziu au fost reprezentați prin seminția lui Levi, în fruntea căreia a stat preoțimea. Deși în aparență tipul reprezintă eliberarea întregului Israel prin această sămânță preoțească, la care aparținea și Moise, totuși în mod deosebit și amănunțit acest tip reprezintă numai eliberarea și binecuvântarea seminței preoțești, adică a celor întâi-născuți. Celălalt tablou, sau tip, din luna a 7-a, arată mai mult ispășirea păcatelor întregii omeniri, iertarea păcatelor și împăcarea din nou a tuturor oamenilor care voiesc să fie împăcați cu Dumnezeu. Cu toate acestea, cu ocazia jertfei din ziua împăcării, îndurarea deosebită a lui Dumnezeu este numai pentru Biserică, fiindcă Biserica primește binecuvântările înaintea lumii; ispășirea și împăcarea pentru păcatele Bisericii sunt preumbrite în prima jertfă a zilei de împăcare, prin „Vițel”, pe când jertfa pentru păcatele lumii întregi este ilustrată în a doua jertfă, prin „Țapul lui Iehova”. În îndeplinirea acestui tip în antitip, clasa țapului lui Iehova, care este Biserica celor întâi-născuți, are parte în jertfa pentru păcat, puterea sângelui prețios, pe care Domnul Isus, vițelul antitipic l-a vărsat pentru ea, prin care este împuternicită a fi membrii corpului Său, ca în sfârșit să poată fi părtașă în noua creație și asociată cu Cristos pentru a dăruia omenirii binecuvântarea împăcării. În toate întocmirile lui Dumnezeu, jertfa Domnului Isus este recunoscută ca una care este mai presus de toate, fiindcă prețul răscumpărării al întregii omeniri și orice merit se cuprinde în ea și este suficientă pentru toate păcatele omenirii, după cum este arătat în cuvintele lui Ioan Botezătorul, care zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” — Ioan 1:29.

Paștele și sărbătoarea

Cuvântul „Paște” Evreii îl foloseau adeseori ca numele unei săptămâni de serbare, care începea cu ziua 15-a a lunii Nisan, numită și sărbătoarea Paștelor. Întrebându-l pe acest cuvânt, să nu-l amestecăm cu alte înțelesuri dacă nu se întrebuițează și cuvântul serbare, unde în general privește pe Mielul de Paști, Mielul înjunghiat. De pildă, citim: „Și sărbătoarea Azimilor, numită Paștile se apropia.” — (Luca 22:1) — „În ziua dintâi a Azimilor, când au înjunghiat Paștile, ucenicii I-au zis: «Unde voiești să ne ducem să-Ți pregătim ca să mâncăm Paștile?»” (Marcu 14:12) Și mai departe citim: „Ucenicii au făcut cum le poruncise Isus și au pregătit Paștile.” (Matei 26:19) Când Domnul se așeză la masă cu ucenicii Săi pentru a mânca mielul, El a zis: „Am dorit mult să mâncăm Paștile acestea cu voi înainte de a suferi; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca până ce nu se vor împlini în împărăția lui Dumnezeu.” — Luca 22:15,16.

În timp ce Evreii în aparență meditau mai mult la săptămâna paștilor decât la mielul de Paști, israeliții spirituali și-au îndreptat atenția, în mod corespunzător pildei lăsată de Domnul și apostolii Săi, asupra Mielului, care preumbrea pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, și prin sângele căruia noi care credem acum, adică Biserica celor întâi-născuți (Evrei 12:23) suntem mântuiți înaintea lumii.

Întrebarea importantă a împăcării și răscumpărării

Când venim la masa Domnului iar ne vine înaintea minții marea întrebare a împăcării, a răscumpărării și a eliberării. Mielul de Paști, în primul rând ne arată felul și chipul cum Dumnezeu judecă păcatele și cum vor fi mulțumite cerințele dreptății față de neamul omenesc. Cu privire la aceste lucruri, un tâlmăcitor al cuvântului scrie următoarele: „În seara zilei a 14-a din luna întâi, s-a pus această importantă întrebare: Cum poate Dumnezeu elibera de judecată și primi în favoarea Sa pe cel ce sfințenia Sa îl condamnă? La această întrebare s-a dat numai un răspuns, care a putut mulțumi cerințele sfințeniei lui Dumnezeu, și acesta a fost sângele Mielului pe care însuși Dumnezeu l-a prevăzut. „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”. Acesta mulțumește pe deplin această întrebare importantă; aici e vorba de viață sau de moarte, de eliberare sau de condamnare. Stâlpii stropiți cu sânge au fost ca răspuns deplin la toate cerințele sfințeniei și pentru toate trebuințele comunității. Toate au fost în regulă Dumnezeu a fost mărit, păcatele condamnate și înlăturate și Israel mântuit prin sângele Mielului.

O, adevăr binecuvântat! Israel a fost acum împăcat cu Dumnezeu și la adăpostul Său, mântuit și fericit, deși el se afla încă în Egipt, în pământul condamnării și al morții. Dumnezeu era acum obligat să elibereze pe poporul Său Israel. Ce tip minunat pentru asigurarea desăvârșită a tuturor acelor care se încred în sângele lui Isus Cristos! Ei au mâncat mielul fript în siguranță și pace deplină, când: „La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la întâii-născutul al lui faraon care stătea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al celui închis în temniță și până la toți întâii-născuți ai vitelor. Și faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și au fost mari țipete în egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.” (Exodul 12:29,30). Dar, împotriva fiilor lui Israel, de la oameni până la animale, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și israel.” — Exodul 11:7.

După ce întâi-născuții lui Israel au fost eliberați de moarte și Israel a fost pregătit, ei au început călătoria. Acum să observăm cum s-a început călătoria. Înainte de a face un pas, poporul a trebuit să fie în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu în ce privește conștiința sa. În ochii lui Dumnezeu ei erau acum curățiți de păcat, îndreptățiți și primiți în favoarea Sa. Și astfel aflăm scris: „Când Israel era un copil, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.” (Osea 11:1) Aceasta este o imagine a stării adevărate în care toți credincioșii își încep călătoria creștinească! E posibil ca creștinul să nu vadă acest adevăr minunat, sau se poate ca el să aibă numai o pricepere slabă despre el, întocmai ca Israel; dar aceasta nu schimbă nimic în acest fapt. Dumnezeu totdeauna lucrează cu simpatie și bună-voință. Aceasta se poate vedea clar în eliberarea mareață a poporului Său la Marea Roșie, în dăruirea manei cerești, în dăruirea apei din stâncă, și în norul prezenței Sale care i-a însoțit în tot timpul călătoriei lor. Dumnezeu lucrează totdeauna în armonie cu planul Său de iubire și cu valoarea și însemnătatea sângelui lui Isus Cristos”.

„Cristos Paștele nostru”

Cuvintele apostoului: „căci Hristos, Paștele nostru a fost jertfit”, au o însemnătate și putere deosebită pentru Biserică, Mântuitorul nostru nu este Paștile pentru lume, ci pentru Biserică. Poporul lui Israel ca întreg a închipuit familia omenească, adică pe toți oamenii care stau sub jugul păcatului și al morții; marele apăsător al omenirii este închipuit prin Faraon al cărui antitip este Satan. Mântuirea este dorită și plănuită pentru toți oamenii, și planul lui Dumnezeu este astfel întocmit ca în cele din urmă toată omenirea să fie eliberată din păcat și din moarte; și tot astfel ne spune și apostolul când scrie: „că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu.” — Romani 8:21.

Apostolul însă împarte creația gemândă în două clase. Noi citim: „Căci știm că până în ziua de azi, toată creația suspină și suferă durerile nașterii” și „creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu”. (Romani 8:22,19) Din aceste cuvinte se vede foarte clar, că apostolul arată aici omenirea întreagă, ca gemând și suspinând și așteptând eliberarea de sub stăpânirea lui Satan și din puterea păcatului și a morții, și că această eliberare se va întâmpla numai atunci când Biserica se va descoperi în gloria cerească și va ședea împreună cu Cristos în mărire și putere ca Împărăția (guvernul) lui Dumnezeu, care are să conducă lumea o mie de ani. Apostolul amintește apoi Biserica întâilor-născuți în cuvintele următoare: „Și nu numai ea, dar și noi care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm și noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru”. (vers 23) Amândouă clasele sunt în stare de suspin, și amândouă așteaptă eliberarea, dar ele așteaptă lucruri diferite. Urmașii lui Cristos care formează Biserica întâilor-născuți, adică corpul lui Cristos, așteaptă eliberarea lor prin învierea dintâi la viața și gloria cerească. Dar clasa amintită întâi, adică lumea întreagă, așteaptă conform făgăduințelor dumnezeiești până când Cristos va fi complet, glorificat și îmbrăcat cu putere și

mărire, strălucind în Împărăție asemenea Soarelui, pentru a binecuvânta omenirea și pentru a ridica din păcat și din moarte pe toți aceia care se vor supune legilor și așezămintelor lui Dumnezeu și vor primi favoarea Sa.

Dacă observăm tipul, atunci aflăm că nu toți Israelii au fost supuși pericolului de a fi omorâți de îngerii, ci numai cei întâi-născuți. Numai întâi-născuții Egiptului au fost omorâți, și tot astfel numai cei întâi-născuți din Israel au fost salvați de moarte. Despre acești întâi-născuți, care au fost scutiți de moarte prin sângele mielului, Domnul a spus că ei sunt tezaurul Său, și că El intenționează să-i facă un popor al Său deosebit. Întâi-născuții din toate semințiile lor au fost schimbați de Domnul prin seminția lui Levi, care în tip reprezintă casa credinții. Din această casă a credinții a fost deosebită iar o familie preotească, care a reprezentat pe Cristos, pe Marele nostru Arhireu și pe Biserică, corpul Său, preoțimea împărătească. Acei care înțeleg clar acest punct, văd că Paștile privesc numai pe casa credinții. În deplină armonie cu aceasta este că cina Domnului, care e un antitip al mâncării Mielului, nu e oferită lumii necredincioase, ci este o întocmire specială numai pentru casa credinții.

De aceea să serbăm

Dacă privim tipul Mielului înjunghiat, adică sângele său stropit pe stâlpii ușii și pe pragul de sus al casei și carnea mâncată cu ierburi amare, atunci vedem în antitip pe Cristos ca Mielul adevărat; noi vedem că sângele Său stropit pe inimile noastre ne curățește de orice păcat și ne asigură că noi suntem curățiți și dăruiți cu viață veșnică. Această stropire reprezintă îndreptățirea noastră prin credință; iar mâncarea Mielului după aceea, împreună cu ierburile amare, corespunde în antitip cu consacrarea noastră și cu experiențele și încercările aspre pe care Domnul le-a pregătit pentru noi, și care au ca scop să despartă iubirea noastră de toate lucrurile pământești; aceste experiențe sau încercări au ca scop să ne mărească apetitul pentru Miel și să ne încurajeze a ne împărtăși tot mai mult de el. Toți aceia care cred această mărturie și au credință în sângele prețios al Domnului vor fi cruțați de moarte; ba încă mai mult, ei așteaptă o măreață eliberare a întregului popor, a tuturor acelor care iubesc și doresc pe Dumnezeu din inimă, și voiesc să-L respecte, să-L onoreze și să-I servească. Toți care cred aceasta sunt socotiți ca peregrini și străini în această lume, care caută după o patrie mai bună, după Cananul ceresc. Toate acestea au fost preumbrite în icoana lui Israel, deoarece pe când mâncau Mielul în noaptea Paștelor ei au stat încinși și cu toiagul în mână gata de drum. Tot astfel și poporul Domnului de astăzi, trebuie să se socotească ca străini și peregrini pe acest pământ, care n-au aici cetate stătătoare, ci caută cu stăruință pe cea viitoare, și de aceea ei trebuie să-și îndrepte iubirea mai mult asupra lucrurilor de sus, asupra cetății cerești, Noul Ierusalim, asupra Împărăției lui Dumnezeu. Domnul nostru Isus în noaptea când s-a adunat cu ucenicii Săi în sala de sus, El s-a indentificat pe Sine cu Mielul de Paști. Ca Israelii, ei trebuiau să serbeze Mielul de Paști, în această noapte, după obiceiul evreiesc, adică eliberarea întâilor-născuți de sub prințul tipic al acestei lumi. Însă după ce cerințele tipului a fost îndeplinite, Domnul nostru a instituit o nouă amintire: „să faceți lucrul acesta (de atâtea ori de câte ori sărbătoriți „amintirea anuală”) în amintirea Mea”. (1 Corinteni 11:24,25) Vecinii noștri Evrei, a căror ochii ai înțelegerii nu sunt încă deschiși, nu vor putea să prețuiască acest obiect în înțelesul adevărat al antitipului său; dar voi care mă cunoașteți ca Mielul lui Dumnezeu, care conform voinței lui Dumnezeu este înjunghiat de la întemeierea lumii, voi care cunoașteți că Eu de aceea am venit ca să-Mi dau viața ca preț de răscumpărare pentru întreaga omenire, voi veți primi această ocazie a Paștilor ca o întâmplare deosebită și sfântă pe care nimeni altul nu o poate prețui. De acum înainte nu veți mai serba tipul, ci antitipul; deoarece Eu, am venit ca Mielul lui Dumnezeu pentru a muri și astfel să-Mi dărui sângele pentru Biserica întâilor-născuți și carnea pentru binele întregii case a credinții.

Pâinea și paharul

Aluatul este un element de stricăciune și putrezire, de aceea este un tip al păcatului, al stricăciunii și al morții, care pricinuește nimicirea omului. Acest simbol ne arată, că Domnul nostru Isus a fost liber de păcat, un Miel fără cusur sau pată, „sfânt, nevinovat și nepătat”. Dacă El s-ar fi tras din neamul lui Adam, dacă El și-ar fi primit viața pe calea stricăciunii de la un tată pământesc, atunci de sigur El ar fi fost infectat de păcatul lui Adam ca oricare om. Dar viața Lui a fost nepătată, fiindcă a venit de la o natură mai înaltă cerească; aceasta a fost schimbată într-o viață pământească, și de aceea El se numește „pâinea din cer”. (Ioan 6:41) Deci să prețuim această pâine curată, neacrită și fără pată, pregătită de Dumnezeu pentru viața noastră, și de aceea să mâncăm din ea — adică prin aceea că mâncăm și mistuim adevărul și îndeosebi adevărul Său, și că prin credință ne însușim dreptatea Sa; și deci să credem în El ca în acela care este calea, adevărul și viața. Apostolul ne arată însemnătatea mai adâncă a acestei cine de amintire. El ne arată că pâinea nu reprezintă numai pe Domnul nostru personal, ci că noi, după ce prin consacrare ne-am făcut părtași cu El (după ce am fost îndreptățiți prin însușirea dreptății Sale), ne adăugăm ca o parte la acea singură pâine frântă ca hrană pentru lume. Aceasta ne îndreptă

cugetele noastre ca credincioși îndreptățiți la marele privilegiu de a suferi și a muri cu Cristos; și aceasta este condiția prin care putem ajunge cu El în gloria viitoare, pentru a lucra împreună cu El la marea operă de a binecuvânta și a dărui viață tuturor neamurilor de pe pământ.

Același cuget este repetat de apostol în diferite tipuri sau icoane, dar nici unul nu este cu atâta efect ca acesta, că Biserica (care este corpul lui Cristos: vezi Coloseni 1:24) cu Capul ei este „o pâine”, care se frânge în acest timp al Evangheliei. Aceasta este o icoană importantă a unirii și comunității noastre cu Capul nostru, după cum citim: „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la aceea singură pâine.” — „Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos?” — 1 Corinteni 10:17,16.

„Rodul viței” reprezintă viața jertfită pe care a dat-o Domnul nostru, „acesta este sângele Meu, (simbolul vieții vărsată în moarte) al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. — „Beți toți din el”. — Matei 26:27,28.

Comuniunea cu trupul și sângele lui Cristos

Prin jertfirea vieții Sale pentru neamul lui Adam, care din cauza păcatului a fost condamnat la moarte, se poate da omenirii, sub Noul Legământ, prin credință și supunere, viață veșnică. (Romani 5:18,19) Sângele vărsat a fost prețul răscumpărării și a fost dat de Mântuitorul nostru Însuși; dar întinderea paharului ucenicilor Săi și provocarea ca ei să bea din el, a însemnat o invitație ca ei să se împărtășească de suferințele Sale, sau cum spune Pavel: „împlinesc ce lipsește necazurilor lui Hristos”. (Coloseni 1:24) Ni s-a oferit din partea lui Dumnezeu să devenim membrii corpului lui Cristos cât și părtași la suferințele lui Isus, dacă, îndreptățiți prin credință, de bună voie ne împărtășim de suferințele lui Cristos, făcându-ne cauza sa cauza noastră. (2 Timotei 2:12; Fapte 9:15) „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos?” (1 Corinteni 10:16). Dumnezeu a voit ca noi toți să recunoaștem valoarea paharului și să preamărim pe Dumnezeu pentru ocazia de a ne împărtăși cu Cristos la paharul suferințelor, rușinii și disprețului Său! Toți aceștia pot fi siguri că ei vor fi glorificați cu El.

Domnul nostru și paharului i-a dat această însemnătate, arătând că împărtășindu-ne de batjocura și jertfa Sa înseamnă moartea umanității noastre. De exemplu, când doi dintre ucenicii Săi L-au rugat să le promită gloria viitoare pe tronul Său, El le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau eu”? și după dorința inimii lor, El le-a zis: „Este adevărat că veți bea paharul Meu”. (Matei 20:22-23) Mustul strugurilor ne vorbește nu numai de zdrobirea boabelor, până curge sângele, ci el ne mai vorbește și de un repaus de mai târziu; și astfel noi, care ne împărtășim acuma de „suferințele lui Cristos” nu peste mult vom avea parte de gloria, onoarea și nemurirea Sa când vom bea noul vin cu El în Împărăție.

O ocazie pentru examinarea de sine

Să urmărim deci cu gândul, pe Răscumpărătorul nostru în grădina Ghetsimani și să observăm cum a strigat și a plâns și s-a rugat către acela care putea să-L scape de moarte — arătând prin aceasta frica Sa de moarte, în caz că în oarecare punct ar fi greșit în îndeplinirea planului Tatălui, și astfel să se facă nevrednic de învierea din morți.

Noi ne cugetăm că în aceste suferințe ale Domnului chiar și unii dintre cei mai curajoși ucenici ai Săi L-au părăsit, și că unul dintre ei de frică, a și tăgăduit pe Domnul! Ce ocazie prețioasă de a ne examina inimile cu privire la gradul credinței noastre, la curajul și la zelul de a suferi împreună cu răscumpărătorul nostru! Ce ocazie ni se oferă de a ne întări inima prin noi hotărâri și voturi de supunere și umilință, pentru ca prin mila Sa în nici o împrejurare să nu tăgăduim pe Învățătorul nostru, și pentru ca să-L putem mărturisi nu numai cu buzele dar și cu faptele noastre.

Dar nimeni să nu gândească, că: din cauza nedeșăvârșirilor cărnii sale, să nu se împărtășească de această Cină de amintire. Pentru mulți aceasta este o mare piatră de poticnire. Atâta vreme cât suntem în carne e posibil să greșim în cuvânt, cuget și fapte, ba nici nu se pot încunjura greșelile. Pavel spune că noi nu putem face ceea ce vrem. Și tocmai pentru că avem nevoie de mila divină pentru greșelile zilnice, neintenționate și fără de voie, suntem încurajați, ca unii a căror păcate sunt iertate și am fost primiți în comunitatea lui Cristos să venim în rugăciune înaintea tronului de har. Apostolul zice: „Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit.” (Evrei 4:16). Tocmai din cauza neajunsurilor noastre a întocmit Dumnezeu un astfel de aranjament pentru noi.

Fiecare creștin ar trebui să-și țină curată legătura sa cu Domnul. Nefiind însă în stare să umble fără greșală înaintea Domnului, să nu piardă nici un moment de a restatornici legătura sa cu El, adică de a ajunge iertarea prin meritul jertfei Mântuitorului nostru. Această legătură ar trebui să fie aranjată imediat, după greșală, și în nici un caz să nu treacă din aceeași zi nearanjată. Nu ar trebui să lase ca greșelile să se îngrămădească, deoarece ele s-ar ridica ca un val între sufletul nostru și Tatăl ceresc, și astfel ne-ar despărți de favoarea Sa. Oricum ar fi fost împrejurările din trecut, înainte de toate, timpul Cinei Domnului ne asigură că nu există nici un nor între noi și Domnul nostru, care l-ar face să-și întoarcă privirea de la noi. De aceea să serbăm această amintire a morții Domnului, care ne curățește de orice păcat și spală orice pată de pe haina noastră.

În dimineața glorioasă a vârstei noi, se va începe marea operă de eliberare a lumii din lanțurile păcatului și ale morții, marea operă a restatornicirii. Apostolul Petru numește această vârstă „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Fapte 3:21). Acei ce se împărtășesc de această Cină, trebuie să-și amintească despre ceea ce a spus apostolul: „dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El.” — „dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu el”. -- „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care va fi descoperită față de noi.” — Romani 8:17,18; 6:8; 2 Timotei 2:11,12.

Având în vedere iertarea păcatelor celor întâi-născuți prin meritul sângelui scump al Domnului nostru, după cum s-a arătat mai sus, într-adevăr putem să ne împărtășim plini de bucurie de această sărbătoare a Paștilor, deși suntem probați și ispitiți și trecuți prin multe nenorociri. Dacă noi procedăm astfel, și ca urmași ai lui Isus păstrăm credința, nu peste mult vom avea marele privilegiu de a ridica și conduce omenirea din păcat și din moarte la viață și fericire veșnică, din Egipt la Canaan — pe toți, care în cele din urmă, vor asculta și vor recunoaște pe marele Rege și se vor supune Lui. Da, iubiților, auziți cuvintele apostolului: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare”. — 1 Corinteni 5:7,8.

Paharul bucuriei în Împărăție

Cu ocazia introducerii Cinei de amintire la moartea Sa, Domnul a zis ucenicilor Săi: „Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui Meu”. (Matei 26:29) Domnul nostru a pus aici două zile mari față în față una cu alta: ziua suferințelor și ziua slavei. Această vârstă a Evangheliei a fost ziua suferințelor, iar Vârsta Mileniului va fi ziua slavei și este numită în mod deosebit „ziua Domnului”.

Rodul viței, paharul literal, conține două cugete. Paharul plin de vin rezultă din nimicirea boabelor. Strugurii își pierd individualitatea lor proprie. Mustul se stoarce, și astfel fructul viței se pregătește pentru întrebuițare. Paharul cu vin — mustul strugurilor — reprezintă nu numai zdrobirea boabelor, ci și bucuria care urmează după gustare. Și astfel este aceasta când bem vinul literal. Pentru noi el reprezintă suferințele și moartea Domnului nostru, cât și împărtășirea noastră cu El în aceste suferințe. Dar vinul reprezintă și bucurie și tot așa este întrebuițat și în Sfânta Scriptură. (Psalm 104:15) Prin textele biblice în care Domnul a întrebuițat cuvintele „rodul viței”, a dat de înțeles și s-a referit la bucuria împărăției.

Cu privire la experiențele pământești ale Domnului nostru Isus, Tatăl i-a hotărât o cale a Sa proprie. Această cale a format paharul suferințelor și a morții Sale. Dar Tatăl i-a promis că, după ce El va fi băut acest pahar cu credincioșie, i se va deschide o altă cale, o altă experiență, o experiență de mărire, onoare și nemurire. Și mai departe, Mântuitorul a fost împuternicit de Tatăl de a face aceeași propunere aceluia care ar dori să devină urmașii Săi, — că dacă ei vor suferi împreună cu El, dacă vor bea din paharul morții Sale, atunci mai târziu se vor împărtăși și de paharul bucuriei Sale.

„Oricine ar voi să-și scape viața, o va pierde”. Noi trebuie să trecem prin experiențele aspre care sunt reprezentate prin teasc. Noi trebuie să ne punem viața în serviciul lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne supunem în mod voluntar la experiențele apăsătoare și astfel dispărând ca oameni să devenim creaturi noi. — 2 Corinteni 4:16; 5:17.

„Dacă suferim împreună cu El vom și domni împreună cu El” — și nici într-un chip altfel. Astfel primim invitația plini de bucurie de a bea din paharul Său. Numai după ce am golit acest pahar până la fund, și nu mai înainte, avem să primim celalalt pahar, adică paharul bucuriei în Împărăție. Deși Domnul nostru în supunerea Sa față de Tatăl a gustat mari binecuvântări și bucurii, totuși până în ultimul moment, când El a strigat: „S-a sfârșit!” pentru El a fost acesta un timp de aspre încercări. Și tot așa se întâmplă și cu urmașii Săi. Ei toți trebuie să bea din pahar. Ei toți trebuie să facă aceste experiențe.

Toate suferințele lui Cristos vor fi terminate atunci când corpul lui Cristos își va fi terminat cursul său . Paharul nou al bucuriei a fost dăruit Domnului nostru atunci când El a fost ridicat în glorie. Atunci L-au onorat

și L-au respectat îngerii lui Dumnezeu. Nu peste mult vom primi și noi paharul nostru de bucurie. De sigur acesta va fi un timp de mari bucurii, când toți sfinții vor primi răsplata și vor ajunge la paharul binecuvântării! Fără îndoială, nu peste mult toți credincioșii se vor împărtăși de această bucurie. Noi credem că plinătatea bucuriei se va ajunge numai atunci, când toți membrii lui Cristos vor fi dincolo de văl cu El. Atunci vom fi noi părtași la tronul Său și ne vom împărtăși de mărirea și splendoarea Lui. Atunci vom bea noi împreună cu iubitul nostru Domn noul vin în Împărăție; căci făgăduința privește pe toți sfinții Săi credincioși.

„Der Herold” Martie 1929.